

Volt egyszer egy tehén, aki többre vágyott a hétköznapi istállómelónál. Elkezdett hát egy túvel mintákat böködni mások bőrébe. A saját véleménye szerint bőrzőművész volt, mások szerint böködő. Az emberek nem igazán rajongtak a böködéséért, pedig a tehén ott kellett magát az újságok címlapjain, ott vihorászott a televízióban.

Csak néhány kíváncsiskodó tévedt el hozzá sárkányokat és átlított szíveket böködtetni a bőrébe. A tehén már-már kezdte feladni, és azon gondolkodott, visszakullog az istállóba, amikor belépett Usko „Higgyémagadba” Mennander, a tengerész, és vele minden megváltozott.

Usko egy szívet szeretett volna a bicepszére, köré tekeredő kígyóval. Fél évvel később, amikor Mennanderből nagyszabású bűnöző vált, két baltát rendelt a fenekére. Két évvel később, amikor Mennanderből kiegyensúlyozatlan motorkerékpáros lett, egy fűrógépet rendelt a nyakára. A hetyke, hengegő Mennander kiállt a világ elé, és nagy hangon hirdette: a muszklim és a nyakam az semmi, találják ki, mi díszeleg a fenekemen. A tehén megállás nélkül böködte Mennandert, akár egy varrógép.

Híre ment, és a tehénből ismert, sőt, közkedvelt böködő lett. Alpo „Lárpúrlár” Ruuskainen, a festő, egy hullámos papagájt kért a köldöke fölé, a spekuláns Jaakko Alhasvérus azt mondta, ő fel nem kel addig a székből, amíg a hátán nem díszeleg egy óriás galacsinhajtó, a taxisofőr Jorma Slussz-Kultsma pedig a Mirja nevet szerette volna a felkarján megörökíttetni, bár Mirja addigra már rég elköltözött hidegebb éghajlatra.

Tehenünk csak böködött és böködött. Zizegett patájában a tú, pofájára óriás izzadságcseppek gyűltek. Épp az utolsó dőfést mérte a Jorma Slussz-Kultsma felkarján díszelgő Mirjára, amikor a székebe már be is huppant Mika Mennyel-Töllinaho, a kifutófiú.

– Mi lesz? – kérdezte a tehén holtfáradtan.

– Nemtom, nem gondolkodtam rajta.

– Én se. Magának kéne tudnia.

– Bökj oda egy sast mondjuk.

– Hova?

– Pölö a hátamra – mondta Mika, és levetette az ingét.

Patakokban folyt tehenünkről az izzadság, és tán először életében bánni kezdte, hogy a bőrművészet rögzös útját választotta. De azért megadóan bekapcsolta a villamos böködőtűt, és elkezdte a sast a kifutófiú hátába kézimunkázni.

Eltelt vagy három óra, vagy ki tudja. Lehet, hat és fél. Tehenünk nemigen volt képes megbecsülni, mennyi, teljesen elvesztette az időérzékét. Arra riadt csak fel, hogy a kifutófiú felkel a heverőről, és kihúzza a dugót a falból.

– Én már nem bírok egy helyben feküdni. Nincs még kész?

– Micsoda? – kérdezte a tehén meglepetten.

– Az a sas.

– De. Biztos. Sas, igen, biztos.

– Mennyi lesz?

– Mondjuk egy százas – mondta a tehén, és a kifutófiúra bámult.

Mika fizetett, és ment. A tehén lerogyott a székebe, és tizenöt órát aludt egyvégtében. Mikor felébredt, túladott böködőfelszerelésén, és visszatért az istálló homályába.

Egy napon aztán Mika Mennyel-Töllinaho elment az uszodába. Amikor levetette az ingét, az egész öltöző felhördült. Soha senki nem látott még ehhez hasonló tetoválást: festői alpesi tájban hat tehén repült alakzatban, olyan alacsonyan, hogy tőgyükkel csíkokat szántottak a szűz hóba, akárha sínyomok lettek volna, miközben a sas egy hegyi vendéglő teraszán meleg italt szürcsölgetve gyönyörködött a látványban.

JANKÓ SZÉP YVETTE fordítása